

Krönikan

#15 - 1911-1913 (del 2)

Av Lars Carlsson

1912 var ett händelserikt år inom idrotten, Göta IF bytte namn till ÄIF, dessutom arrangerades OS i Stockholm. Båda ämnena tar Lars Carlsson upp i denna krönika.

1912 blir lokalt sett inget stort fotbollsår. Det är glest med referaten.

Allt överskuggas av de Olympiska spelen i Stockholm detta år.

Under hela sommaren rapporteras det flitigt om OS i Engelholms Tidning. Det går väldigt bra för Sverige men den störste stjärnan

heter Jim Thorpe, en full-blod-sindian av Shawnee-stammen. Hans namn var egentligen Wa-To-Huck, den ljusa stigen. Jim slår världen med häpnad och presterar en tiokampsserie, som skulle konkurrera med världseliten i fyrtio år. Naturligtvis vann han på ett överlägset sätt de olympiska gulden i både fem- och tiokamp men det fanns ett problem.

Jim hade försörjt sig, som basebollspelare före spelen och för det fått motsvarande 125 kronor i veckan i lön, en för svenska vidkommande, då, en mycket hög lön.

Jim hade försörjt sig, som basebollspelare före de Olympiska spelen och för det fått motsvarande 125 kronor i veckan i lön, en för svenska vidkommande, då, en mycket hög lön.

För de grånande herrarna i den olympiska kommittén, som dömde honom, var det emellertid "kaffepengar". Hyckleriet inom den olympiska rörelsen hade redan börjat.

Jim framtogs sina guldmedaljer och förklarades, som "icke amatör".

Fördomarna frodades i pressen.

Så här skrev t ex den respekterade tidskriften Idrottsbladet om Jim Thorpe:

"Han var en lat slyngel, varken hågad för studier eller idrott, han ville ungefär som en negergrabb ligga ute i solen och sova eller sitta vid ett met-spö och dröna, precis som han gjort hemma hos sin pappa, som var bofast indian och farmare i Oklahoma".

Jim Thorpe dog 1953, ensam

och utblottad. Han fick aldrig sin rättmätiga upprättelse under sin livstid.

1983 överlämnade IOK Jims OS-medaljer till hans barn efter det, att Jim postumt fått upprättelse av IOK.

Från Svenska mästerskapet i fotboll rapporteras det med jämna mellanrum och i oktober spelas finalen mellan, som så många gånger förr, Djurgården och ÖIS. Djurgården vinner detta år, efter att i den tredje matchen vunnit med 3-1.

Apropå den nya idrottsplatsen så motionerar i Stadsfullmäktige, herr Scott och fru Lindstedt att man skall upprätta en offentlig toalett vid nya torget, som också skall vara till kvinnor. Motionen avslås emellertid med motiveringen, att den endast kommer att användas en gång i månaden, då det var märknad. Sett ur den synvinkeln så skulle den bli alltför dyr.

Att toaletten behövdes vid fotbollsmatcherna räknades

tydligt inte.

Fotbollsåret i Ängelholm avslutas med två matcher.

Det märkliga är att både namnet Göta och ÄIF används vid rapporteringen av dessa matcher. Den 13 oktober vinner ÄIF mot Hasslarp med 3-1. Här har journalisten tagit fasta på det nya föreningsnamnet men den 10 november spelar, enligt Engelholms Tidning, Göta, från Ängelholm, mot HIF:s reservlag och förlorar med 8-1.

Det handlar troligtvis om en ren lapsus från skribentens sida för det är ställt utom all tvivel, att Göta i detta nådens år 1912 har blivit Ängelholms Idrottsförening.

Källor:

* NST:s arkiv, Engelholms Tidning 1911-13, 1935.

* 50 år med ÄIF, C.W. Nilsson, m fl.

* Legenderna, Ulf Nilsson.

Bra Böcker, 1976.

* Ängelholm Hembygds-bok 1995, Bengt Ihrhammar.

Jim slår världen med häpnad och presterar en tiokampsserie o OS, som skulle konkurrera med världseliten i fyrtio år.

Lars Carlssons fotbollskrönikor fortsätter efter jul- och nyårsuppehållet. Nästa krönika publiceras den 15 januari